

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **nezl. V. P.**, narozená dne X
státní příslušnost Moldavská republika
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2024, č. j. MV-156529-17/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2024, č. j. MV-156529-17/SO-2022. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně tak, že zrušila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 5. 2022, č. j. OAM-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

37914-24/DP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem strpění pobytu na území podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť účastnice řízení nesplnila některou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 169r odst. 1 písm. e) tohoto zákona, a řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území bylo zastaveno.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
3. Dne 22. 1. 2020 podal zákonný zástupce žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 zákona o pobytu cizinců. Žádost byla podána v době platnosti výjezdního příkazu, který byl nezletilý vydán po ukončení azylového řízení s platností od 21. 1. 2020 do 19. 2. 2020 a byla vedena pod č. j. OAM-1189/TP-2020. Následně dne 29. 1. 2020 požádal zákonný zástupce o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto vízum vydané v souvislosti se žádostí o trvalý pobyt č. j. OAM-1189/TP-2020 bylo platné do 24. 5. 2020. Správní řízení o žádosti ze dne 22. 1. 2020 (vedené pod č. j. OAM-1189/TP-2020) bylo ukončeno vydáním rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 17. 7. 2020, č. j. MV-99017-4/SO-2020, s nabytím právní moci dne 22. 7. 2020. V mezidobí dne 21. 5. 2020 podala nezletilá žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu (vedenou pod č. j. OAM-210/ST-2020), které bylo vyhověno a vízum bylo uděleno s platností od 12. 8. 2020 do 25. 2. 2021.
4. V době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu ze dne 14. 10. 2020 pobývala žalobkyně na území ČR v rámci dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu vydaného podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dlouhodobé vízum bylo uděleno na základě ust. § 33 odst. 1 písm. a) tohoto zákona z důvodu nemožnosti vycestovat z území s ohledem na dosud neskončené řízení o udělení mezinárodní ochrany vedené se zákonnými zástupci žalobkyně. Správní orgán nevychází ze skutečného stavu věci, když uvádí, že předmětná žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byla podána z dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu vydaného podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalovaná na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2023, č. j. 8 A 110/2022-46, zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31. 5. 2022, č. j. OAM-37914-24/DP-2020, a správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území v návaznosti na ust. § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, zastavila. Žalobkyně je toho názoru, že vzhledem k tomu, že zákonný zástupce vzal žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět, pominul důvod pro zastavení správního řízení, a to i za předpokladu, že k předání rozhodnutí o zastavení správního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany mělo dojít až dne 15. 3. 2024, a tedy dosud nedošlo k nabytí právní moci tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí. Zákonný zástupce nezletilé učinil dne 14. 2. 2024 podání, kterým vzal žádost nezletilé o udělení mezinárodní ochrany zpět. Žalobkyně namítá, že během lhůty k podání žaloby došlo ke skutečnosti, která má na posuzovanou věc zásadní vliv. Žalobkyně je toho názoru, že zde nastaly zákonné důvody pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomuto závěru vede žalobkyni skutečnost, že ihned následující den po vydání rozhodnutí žalované vzala žádost o mezinárodní ochranu zpět.

6. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za otřesení právní jistoty ve spravedlivé rozhodování. Žalobkyně dne 12. 8. 2020, dne 14. 10. 2020 i nyní se nachází ve stále stejné situaci nemožnosti vycestovat z území z důvodů na její vůli nezávislých, které spočívají ve skutečnosti, že s ohledem na věk a pobytový status rodičů nemůže samostatně vycestovat a vést soukromý život v zemi své státní příslušnosti, kterou nadto od svého narození dosud nenavštívila.
7. Žalobkyně je přesvědčena, že se jedná o rozhodnutí nezákonné, neboť žalovaná zcela opomíjí stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a své pochybení přičítá k tíži žalobkyně a zároveň na tomto staví zamítavé rozhodnutí.
8. Nejvyšší správní soud v usnesení dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, konstatoval, že za situace, kdy zákon či předpis jej provádějící výslovně neupravují konkrétní postup správních orgánů, k němuž jsou tyto orgány na základě zákona zmocněny, není v rozporu se zákonem, postupují-li dle interních předpisů. Podmínkou ovšem je, že takový interní předpis založil správní praxi, která je nepochybně a všeobecně dodržována. Správní orgán se pak od této správní praxe nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový postup by byl nepřipustnou libovůlí. Rozšířený senát uvedl, že princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí, jestliže se taková praxe vytvořila, vyplývá ze zásady libovůle a neodůvodněného nerovného zacházení. Tento ústavní princip, jenž musí veřejná správa respektovat, je vyjádřen i na úrovni podústavního práva v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Uvedeným ustanovením je vyjádřena zásada legitimního očekávání, která vytváří předpoklady pro předvídatelnost činnosti veřejné správy. Veřejná správa by měla ve svých postupech v rozhodování podržet určitou míru ustálenosti (kontinuity). Uvedené ustanovení mimo jiné rovněž explicitně nastoluje pro podmínky veřejné správy požadavek vytváření „ustálené rozhodovací praxe“, jež by měla být měněna jen v odůvodněných případech, když přitom důvody budou vždy legitimní. Správní praxe zakládající legitimní očekávání je tedy ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě. Současně rozšířený senát připomenul, že za ustálenou správní praxi lze považovat pouze postup v intencích interní směrnice, která se nachází intra legem, a není tedy ani contra legem, ani praeter legem; smyslem takového interního předpisu je omezit škálu možných významů interpretace zákona.
9. Žalobkyně je přesvědčena, že výše citovaný rozsudek dopadá na uvedené správní řízení. I když neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, přesto musí být případné zamítavé rozhodnutí postaveno na konkrétních zákonech podřaditelných skutečnostech, které nebudou v jakémkoliv smyslu diskriminační a v souladu s platnými zákony při splnění požadovaných podmínek naopak založí legitimní očekávání v kladné vyřízení žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

10. Žalobkyně také požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření zdůraznila, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, srov. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z vyjádření žalobkyně je zřejmé, že začala jednat, tj. vzala zpět žádost o udělení mezinárodní ochrany, až na základě napadeného rozhodnutí, tj. dne 14. 2. 2024. V době vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 2. 2024 a téhož dne nabylo právní moci, když bylo doručeno žalobkyni. Komise tak postupovala správně, když přistoupila ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zastavení řízení dle § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021.
12. Nehledě na skutečnost, že zůstává otázkou, zda by zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany vůbec mohlo mít za následek neuplatnění § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, když toto jako podmínku pro zastavení řízení stanoví pouze podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího; o nutnosti probíhajícího řízení dané ustanovení nehovoří.
13. Komise shrnula, že žalobkyní uváděné skutečnosti nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí (dokonce až jako reakce na napadené rozhodnutí). Komise k tvrzenému tak ani logicky nemohla přihlédnout.
14. Komise postupovala v souladu se zákonem, neboť zákon nedává správním orgánům možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, jsou správní orgány povinny řízení o žádosti zastavit, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41.
15. Komise dále uvedla, že žalobkyně dle dostupných údajů nepodala ke Komisi žádost o obnovu řízení dle § 100 správního řádu. Tvrzení žalobkyně stran obnovy řízení směřované soudu tak Komise nerozumí a nepovažuje jej ani za žalobní námitku.
16. Konečně následkem napadeného rozhodnutí nebyla pro žalobkyni dána povinnost vycestovat z území. Žalobkyně totiž jako žadatelka o udělení mezinárodní ochrany byla oprávněna setrvat na území; právo setrvat na území ovšem nezakládá nárok na povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Pokud se žalobkyně posléze v návaznosti na vydání napadeného rozhodnutí rozhodla vzít zpět svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, nelze hledat „náhradní řešení“ v podobě odkladného účinku žaloby. Důsledky jednání lze přičítat k tíži jen žalobkyni. Komise pro úplnost dodala, že pokud žalobkyně pociťuje překážku na její vůli nezávislou bránící jí ve vycestování z území, k tomuto účelu slouží vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, o jehož udělení má žalobkyně možnost požádat správní orgán I. stupně, nikoliv odkladný účinek žaloby.
17. Komise obdobně ve zbytku a v podrobnostech v plném rozsahu odkázala na napadené rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

18. Ze spisového materiálu vyplývá, že účastnice řízení pobývala naposledy na území ČR na základě víza k pobytu nad 90 dnů (tj. dlouhodobého víza) za účelem strpění pobytu na území, které jí bylo uděleno s platností od 12. 8. 2020 do 25. 2. 2021.
19. Dne 14. 10. 2020 účastnice řízení podala k správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021.
20. Vzhledem k tomu, že v případě účastnice řízení již netrvaly důvody, pro které jí bylo uděleno dlouhodobé vízum, správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 10. 2021, č. j. OAM-37914-15/DP-2020, dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, zamítl žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území, neboť účastnice nesplňovala některou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
21. Na základě včas podaného odvolání bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím Komise ze dne 10. 3. 2022, č. j. MV-6997-10/SO-2022, zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť správní orgán I. stupně vydal předmětné rozhodnutí na základě podkladů, které prokazatelně nejsou součástí spisového materiálu, a závěr správního orgánu I. stupně tak neměl ve spisovém materiálu oporu.
22. Správní orgán I. stupně po provedení procesních úkonů (zahrnujících doplnění spisového materiálu), posouzení předložených náležitostí a zjištěných skutečností opětovně rozhodl v rámci nového projednání o zamítnutí předmětné žádosti a nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, neboť účastnice nesplnila některou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že účastnici řízení bylo výše uvedené dlouhodobé vízum uděleno ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu probíhajícího řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR ze dne 22. 1. 2020, vedené pod sp. zn. OAM-1189/TP-2020. Vzhledem k tomu, že řízení o této žádosti bylo pravomocně skončeno rozhodnutím Komise jako odvolacího správního orgánu ze dne 17. 7. 2020, č. j. MV-99017-4/SO-2020, s nabytím právní moci dne 22. 7. 2020, pominul důvod, pro který bylo účastnici řízení dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území uděleno. Byl tedy naplněn důvod pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území.
23. Účastnice proti tomuto rozhodnutí brojila podáním odvolání, které bylo rozhodnutím Komise ze dne 21. 10. 2022, č. j. MV-156529-5/SO-2022, zamítnuto a dané rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
24. Proti tomuto rozhodnutí Komise účastnice řízení podala žalobu. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2023, č. j. 8 A 110/2022-46, bylo rozhodnutí Komise jako nezákonné zrušeno z důvodu nepřezkoumatelnosti a z důvodu procesní vady a věc vrácena k dalšímu řízení. Městský soud v Praze konstatoval, že v dalším řízení bude potřeba zjistit, zda účastnice řízení v předchozím řízení o žádosti o udělení víza nad 90 dnů předmětné důvody (tj. nemožnost vycestovat na její vůli nezávislá) uváděla a prokazovala a zda tyto důvody nadále trvají.

25. Po opětovném posouzení předmětné věci Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že shledala důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení.
26. Komise aplikovala čl. II odst. 1 zákona č. 274/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 274/2021 Sb.“), podle kterého *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Komise tedy konstatovala, že správní orgány v souladu s citovaným čl. II odst. 1 zákona č. 274/2021 Sb. žádost posuzují dle znění zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021.
27. K tomu dále vyložila, že rozhodná lhůta, kdy je možné považovat řízení za skončené je tehdy, kdy nabylo právní moci poslední rozhodnutí v daném řízení, přičemž v českém právním systému je nutné počítat s případným soudním řízením, kdy se daná rozhodnutí přezkoumávají a mohou být zrušena. V případě, že soud zruší rozhodnutí Komise, vrací se věc de facto do fáze řízení v druhém stupni, tedy o věci není dosud pravomocně rozhodnuto a nevysloví-li současně soud jinak, správní orgán musí v řízení pokračovat. V tomto ohledu tedy pokračuje v řízení, k jehož vedení je příslušná Komise jako odvolací správní orgán, tj. správní orgán II. stupně, srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2018, č. j. 30 A 135/2017-78.
28. Komise z informačního systému cizinců ve smyslu § 158 zákona o pobytu cizinců zjistila, že dne 21. 5. 2023 (tedy v době probíhajícího soudního řízení o výše uvedené žalobě) bylo zahájeno řízení o udělení azylu, a to na základě prohlášení o azylu č. j. CPR-19388/ČJ-2023-931200-AZ učiněném v přijímacím středisku Zastávka. O žádosti účastnice řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.
29. Komise aplikovala § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021: *„Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zvláštního právního předpisu.“* Dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), žadatelem o udělení mezinárodní ochrany se rozumí cizinec, který podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby dle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal. Podle § 90 odst. 4 správního řádu jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.
30. Ze skutečnosti, že účastnice řízení v průběhu soudního řízení o žalobě podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu Komise dovodila, že nastala okolnost odůvodňující zastavení řízení dle § 90 odst. 4 správního řádu, v návaznosti na § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu nutně vede k zastavení řízení o žádosti o vydání oprávnění k pobytu dle zákona o pobytu cizinců.

31. Komise jako odvolací správní orgán má povinnost vycházet ze skutkového i právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79. Zákon zároveň nedává správním orgánům možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, jsou správní orgány povinny řízení o žádosti zastavit, srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41.
32. Komise v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že následkem tohoto rozhodnutí není pro účastnici povinnost vycestovat z území. Účastnice totiž jako žadatelka o udělení mezinárodní ochrany je dle § 3d odst. 1 zákona o azylu oprávněna setrvat na území; právo setrvat na území ovšem nezakládá nárok na povolení k pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Podle Komise tak nelze v případě tohoto jejího rozhodnutí hovořit o nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života, či jeho rozporu s mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, potažmo ani s judikaturou.
33. Z tohoto důvodu Komise postupovala dle § 90 odst. 4 správního řádu, v návaznosti na § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, tedy zrušila napadené rozhodnutí a řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území zastavila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené době nevyjádřila. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Podle § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zvláštního právního předpisu.*
36. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná pochybila, neboť zpětvzetím žádosti o udělení mezinárodní ochrany pominul důvod pro zastavení správního řízení.
37. Soud připomíná časovou souslednost, kdy je nesporné, že žalobkyně požádala dne 14. 10. 2020 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, následně dne 21. 5. 2023 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná vydala napadené rozhodnutí dne 13. 2. 2024, téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Dne 14. 2. 2024 žalobkyně vzala žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět, následně bylo dle tvrzení žalobkyně řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno (k předání rozhodnutí žalobkyni mělo dojít dne 15. 3. 2024).
38. Je zcela zjevné, že žalovaná nemohla předvídat, že žalobkyně vezme po vydání napadeného rozhodnutí žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět, napadené rozhodnutí není z tohoto důvodu nezákonné. Soud se pak zabýval tím, zda následné zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany může soud zohlednit v tomto řízení. Jak žalovaná správně zdůraznila, soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. I

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pravidlo fixace přezkumu k právnímu a skutkovému stavu v době rozhodování správního orgánu má své výjimky (např. pokud je vydáno rozhodnutí trestního soudu nebo soudní rozhodnutí o osobním stavu, případy pravé retroaktivity ve prospěch pachatele deliktu, zrušení protiústavního zákona Ústavním soudem, nutnost uplatnění principu non-refoulement, některé případy nových skutečností v přezkumu rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany...). Žalobkyně netvrdí, proč by v jejím případě měla být dána některá z výjimek a z jakých důvodů. Soud tak konstatuje, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo správné zjištění, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany a stále byla v pozici žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, neboť svou žádost vzala zpět až po doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaná tedy postupovala správně. Na závěry soudu nemůže mít vliv ani skutečnost, že žalobkyně vzala žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět během lhůty k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.

39. Soud neprováděl navrhované důkazy směřující k prokázání tvrzení, že žalobkyně dne 14. 2. 2024 vzala žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět, a k prokázání tvrzení, že podle předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se měla žalobkyně k převzetí rozhodnutí dostavit dne 15. 3. 2024, neboť tyto skutečnosti nebyly pro rozhodnutí soudu podstatné. Tento skutkový stav zároveň není zpochybňován ani žalovanou ani soudem.
40. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že je názoru, že nastaly zákonné důvody pro obnovu řízení ve smyslu ust. § 100 správního řádu, toto soud nepovažuje za žalobní námitku. Pokud je žalobkyně přesvědčená, že jsou dány důvody pro obnovu řízení, může podat takovou žádost, následně se jí bude správní orgán zabývat. Pokud žalobkyně nebude s vyřízením žádosti o obnovu řízení spokojená, pak se jí otvírá možnost soudního přezkumu.
41. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za otřesení právní jistoty ve spravedlivé rozhodování, neboť je stále ve stejné situaci nemožnosti vycestovat z území z důvodů na její vůli nezávislých, které spočívají ve skutečnosti, že s ohledem na věk a pobytový status rodičů nemůže samostatně vycestovat a vést soukromý život v zemi své státní příslušnosti, kterou nadto od svého narození dosud nenavštívila. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Bylo svobodné rozhodnutí žalobkyně, resp. jejích zákonných zástupců, podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako následně tuto žádost vzít zpět. Pokud rodiče žalobkyně nemohou vycestovat s žalobkyní do vlasti, žalobkyně může požádat o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
42. Pokud žalobkyně citovala usnesení Nejvyššího správního soudu dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, zabývající se výkladem, kdy správní orgány mohou postupovat dle interních předpisů a jaké podmínky přitom musí dodržet, žalobkyně nevysvětluje, jak se toto rozhodnutí vztahuje k její věci. Soud neshledal relevantnost této judikatury pro projednávaný případ.
43. Pokud žalobkyně namítala, že zamítavé rozhodnutí má být postaveno na konkrétních zákonu podřaditelných skutečnostech, které nebudou v jakémkoliv smyslu diskriminační, žalobkyně přehlíží, že výsledkem správního řízení není zamítnutí žádosti, ale zastavení řízení. Žalobkyně zároveň vyčerpávající odůvodnění žalované nijak nevyvrací, neuvádí, proč má za to, že žalovaná měla postupovat odlišně a rozhodnout o věci meritorně. Pokud byly naplněny podmínky pro zastavení řízení, nemohlo vzniknout ani legitimní očekávání

v kladné vyřízení žádosti žalobkyně. Konečně není uváděno, z jakého důvodu by měl být postup žalované diskriminační.

44. Žalobkyně též namítala, že správní orgán nevycházel ze skutečného stavu věci, když uvedl, že předmětná žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byla podána z dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu vydaného podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
45. V projednávané věci již dříve žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 21. 10. 2022, č. j. MV-156529-4/SO-2022, tak, že zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2021, č. j. OAM-37914-15/DP-2020, kterým byla zamítnuta podle ust. § 46 odst. 1 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle ust. § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplňovala podmínky pro udělení pobytu již před vydáním rozhodnutí o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona, jelikož již dne 15. 05. 2020 byla rozhodnutím správního orgánu zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 22. 1. 2020, vedená pod spisovou značkou č. j. OAM-1189/TP-2020, které nabylo právní moci dne 22. 07. 2020.
46. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 12. 2023, č. j. 8 A 110/2022-46, napadené rozhodnutí zrušil s tím, že bylo namístě postavit najisto, zda žalobkyně ve své předchozí žádosti o vízum nad 90 dnů uváděla a prokazovala, že jejímu vycestování brání překážka na její vůli nezávislá, a to s ohledem na dosud neskončená řízení o udělení mezinárodní ochrany vedené se zákonnými zástupci žalobkyně, a mělo jí tak být vydáno dlouhodobé vízum dle ust. § 33 odst. 1 písm. a) a následně zda tyto skutečnosti odůvodňující nemožnost žalobkyně vycestovat v té době trvaly a zda tyto nebo jiné skutečnosti odůvodňující nemožnost žalobkyně vycestovat nadále trvají.
47. Obecně podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Správní orgán však nebude právním názorem vázán typicky v situacích, kdy se skutkový stav v důsledku dalšího dokazování natolik promění, že soudem vyslovený právní názor se stane neaplikovatelný.
48. V projednávané věci již není podstatné, zda v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu ze dne 14. 10. 2020, pobývala žalobkyně na území ČR v rámci dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu vydaného podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) nebo podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu, přestal se na ni vztahovat zákon o pobytu cizinců a bylo na místě správní řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu na území zastavit.
49. O návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení.
50. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrokem I.).
51. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.